

SYMBOLORVM
EMBLEMATVM EX
ANIMALIBVS QVA-
DRVPEDIBVS
DE SVMTORVM
CENTVRIA ALTERA
COLLECTA.

A
IOACHIMO CAMERARIO
MEDICO NORIMBERG.

*Exponuntur in hoc libro rariores
tum animalium proprietates tum
historiae ac sententiae memorabiles.*

FRANCOFURTI.

Impensis Ioh. Ammonij

1654.

IV.

RHINOCEROS à cornu quod in naso unicum
 habet, quasi naricornis dici potest. Martialis
 de gemino cornu licentiapoëticaloquitur, cum
 alterum in dorso potius tuberosum quippiam,
 non proprie cornu sit. Taurum Aethiopicum
 Pausanias lib. v. & lib. ix. vocat. nec apparet
 Aristotelem huius animalis fecisse in suis scriptis mentionem.
 Huius accuratam designationem curavimus exprimi ab icone
 in aë eleganter incisa, ex Hispania nuper allata. Tradit autem
 Suetonius Augustum Imperatorem primum Populo Romano
 Rhinocerotem spectandum exhibuisse, quamvis Plinius hoc
 Pompeio Magno ascribat. Alterum hunc habet hostem Elephas
 cum cornu ad saxa limato sese ad pugnam præparet, & in dimi-
 catione cum Elephanto alvum adversarii ut molliorem petat.
 Eamq; pugnam describit quoq; Oppianus lib. ii. de Venatione.
 ac exemplum commemorat Munsterus lib. v. Cosmographia,
 ubi Elephas à Rhinocerote victus succubuerit. Quod si ventrē
 hostis sui non præoccupaverit Rhinoceros (ut Aelianus refert)
 proboscide Elephantiferitur, ac dentibus tandem dilaniatur.
 Hoc Symbolo usus est Alexander, Dux Florentinus, gener Caro-
 li V. Imper. Roman. eo innuens, pro conquirenda nominis glo-
 ria, atq; insuper ad Imperatoris sui existimationem propagan-
 dam, magno animo se nullum periculum subterfugere, atque e-
 am ob causam vel præclaram victoriam reportaturū, vel ipsam
 etiam mortem subiturum esse. Ascriptum fuit dictum Hispani-
 cum, NON BVELVO SIN VINCER, id est, non discedam si-
 ne victoria, alludens ad versiculum Martialis:

Rhinoceros nunquam victus ab hoste redit.

IV.

NON ERGO RE-
VERTAR INVLTVS.

*Vincere, vel pulchra laus est occumbere morti,
Sed tremulo à pugna turpe redire gradu.*

V.

RHINOCEROTEM non nisi admodum irritatum ad iram provocari, & commotum illam egregie deponere, Pierius in Hieroglyphicis annotat, unde excandescentiam vehementem, post lentitudinem irascendi, per hoc animal veteres ex Oro indicasse refert. Quod etiam ex Martiale colligitur, qui hoc de eo epigramma composuit.

Sollicitant pavidum Rhinocerotum Magistri,
 Seque diu magnæ colligit ira feræ.
 Desperabantur promissa prælia Martis,
 Sed tamen is rediit cognitus ante furor.
 Namque gravem gemino cornu sic extulit ursorum,
 Iactat ut impositas taurus in astra pilas.

Sic quoque viri fortes, nisi valde irritati, & aliqua insigni injuria stimulati, non cito deponunt animi sui moderationem, sed ad justam indignationem nimium provocati, tandem sese acrius incitant, & egregie viros exhibent. Quemadmodum autem eiusmodi heroicus impetus in magnis viris merito locum suum habet, ac laudem quoque meretur, sic absq; discrimine non ubique imitandi sunt, sed potius aurea sententia ante oculos habenda, QVO MAIOR, EO PLACABILIOR. Quod dictum Nic. Reusnerus in Symbolis Imperat. prolixè explicat. Aristotel. quidem affirmat in Eth. τὰς αἰδέεισς εἶναι θυμοειδέας, fortes esse iracundos, & τὸν θυμὸν αὐτοῖς συνεργεῖν, iram adiuvare eos, adducto etiam ibi Homeri testimonio. Sed Euripides præclarè monet, ἀσχεῖν σὺ φρονεῖν ἁρμόσσια, εἶναι πρὸς σοφῶν ἀνδρῶν, id est, sapientis esse operam dare, ut moderate indulgeat ira. Versus autem integri, unde hæc desumpta sunt, leguntur apud Virgilium de Entello, lib. 7. Aeneid.

V.

V I M S U S C I -
T A T I R A .

*Non temere caecam vir fortis fertur ad iram,
Iusta sed indigne laesus in arma ruit.*

XII.

SÆPE admiratus sum, qui fiat, quod in tam indefesso hominum studio investigandi etiam in remotiss. regionibus varias res incognitas, nihil tamen adhuc certi vel perparum explorati habeamus de ipso Monocerote sic proprie dicto, cum etiam apud veteres autores de illo varia opiniones reperiantur. Et quamvis alia plurima animalia rara Romani populo spectanda exhibuerint, apparet tamen ex historiis hoc animal nunquam illos ostendisse. Est autem hoc Symbolum desumptum ex veteri nummo, è cuius una parte Monoceros conspicitur, cornu in aquam intingens, ex altera inscriptio, ΝΥΣΑΙΩΝ, id est, Nysæorum, India nimirum populorum. Notum autem est, tribui huic cornui hanc peculiarem vim & proprietatem, quod contra pleraque venena sit admodum efficax; unde quidam perhibent, priusquam Monoceros ex aquis impurioribus, quas circa aspides & alia genera serpentum ac venenatarum bestiarum stabulantur, bibat, cornu suum in illas immergere & quasi depurgare salubrioresque reddere. Qua similitudine docemur, beneficio sapientiæ atque laudabilis doctrinæ, in rebus dubiis ac periculosis, posse nos omnes difficultates & remoras, quæ à virtutis & honestatis via avocant, removere, & mala à bonis segregare. Bartolomeus Alvianus Dux militaris Venetus, ascribi curavit in suo vexillo, VENENA PELLO, innuens se instar unicornis noxia & venenata animalia fugantis, sua virtute bellica contrariarum partium hostes esse extirpaturum.

XII.

NIL INEXPLO-
RATO.

*Te quoque serpentum sitiunt mala secla ferarum,
Explora & cautus tetra venena fuge.*

XIII.

RIMUS (quod ego sciam) inter scriptores non adeo antiquos huius Symbolica potius quam vera inventionis author est Iohannes Tzetzes in libro variarum historiarum, qui vixit circa annum à CHRISTO nato M. D. LXXVI. Idem postea tradiderunt Albertus Magnus & alii. Isidorus quidem autor Tzetze multo antiquior lib. XII. Etymolog. capit. II. scribit Rhinocerotem amore virginis denudata capi. Videtur autem Rhinocerotem cum Monocerote (quod & aliis accidit) per errorem confundere, cum magnum inter has feras sit discrimen. Hi igitur μολογῆντες scribunt, unicornem odore & amore casta virginis captum, omni ferocitate deposita, ad eam accedere, caputq; in eius sinum ponere, atq; ita tandem somno obrutum capi. Quam allegoriam Gesnerus putat inde esse natam, quod rerum Naturalium autores scribant, unicornem sui generis feras quoq; hostiliter persequi, nec aliter cum femina assuescere, nisi libidine stimulatam. Typus est casta & pura vita, qualis in primis virginibus convenit, quæ non solum hominibus moderatis summo opere probatur, sed etiam à ferocioribus magni fieri, & ad se amandum allicere solet. Sic apud Senecam in Hercule furente Lycus quærit à Megara, an,

Obiici feris monstris virtutem putet?

Quæ respondet:

Virtutis est domare quæ cuncta pavent.

Nonnullis potius placuit ascribere ad hanc picturam,

VIRTUS SECURITATEM PARIT.

Aliis autem, OPTIMA INSIGNIA.

XIII.

HOC VIRTUTIS
AMOR.

*Quem non vincat amor castæ virtutis & ardor?
Virtus tantapotest, vincat ut illa feram.*

XIV.

Vt cornu Monocerotis non per se in tanto pretio habetur, sed propter ipsius contra venena efficacitatem & utilitatem desideratur, ita monemur in universa vita, non opinione nuda estimationis solummodo, sed experientia & usu cuncta esse perpendenda, cum nihil sit in pretio habendum, quod non etiam sit verè utile & fructuosum. Horatius sane usum divitiarum & partorum bonorum non frustratoties nobis inculcat. Igitur praeceptis ejusmodi admoniti, meritò etiam diligenter sumtus temperare ac metiri debemus. Quam enim multis (secundum Socratem apud Platonem) inutilibus & superfluis quoque carere possimus? praesertim hoc nostro superbo atque sumtuoso saeculo, ubi copia rerum non adeo necessariarum, & effusissimi luxus prodigalitate passim omnia, qua publicè qua privatim in pejus ruunt, paulò post (ut timendum) praecipitem casum allatura. Nam aurea ista frugalitas, quam διδάσκαλον σοφῶν καὶ ἀρίστων βελῶμάτων Sophocles nominat, id est, magistram consiliorum sapientum ac optimorum consiliorum, passim spernitur, atque è medio pellitur, è contrario autem crescit πολυτέλεια (juxta veterem Graecum scriptorem Ecphantem Pythagoricum. libr. de Regno, citante Stobaeo) μάτηρ τῆς ἀκρασίας, αὐτὰ ἢ τῆς ὑβριδος, ἐξ ἧς τῶν ἐν αἰτρωπίοις κακῶν τὰ πολλὰ, id est, Luxus & profusio, qua est incontinentiae mater, huius verò petulantia, ex qua multa mala hominibus enascuntur. Describit hoc Emblemata C L. vir Ioannes Sambucus, & satis magnas vires tribuit cornui Monocerotis, de quo alibi, DEO volente, in peculiari commentario, accuratius differemus.

XIV.

PRETIOSUM
QVOD VTILE.

• *Commoda quæ est usu non fama, res pretiosa est.
Displicet hæc paucis, at placet illa magis.*

CAME.